
ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

1 / 2026

Milí čtenáři a farníci,

většina z nás už někdy při cestování použila navigaci. Je to celkem spolehlivý způsob, jak se neztratit a zorientovat v městském provozu i na delších trasách. Navigace prakticky vystřídaly papírové mapy. Asi znáte situace, kdy špatně odbočíte a GPS vám řekne: „Při nejbližší příležitosti se otočte“ nebo se vás snaží pokyny jako: „Nyní odbočte vpravo, pak odbočte vlevo a pak odbočte vlevo,“ šroubovaně vrátit zpátky na trasu.

Už relativně dávno tomu, co jsem ujížděl na mši při kněžských rekolekcích. Ráno jsem musel ještě něco zařídit, takže čas dojezdu byl jen tak tak. Cesta mi nebyla úplně neznámá, nicméně jsem použil navigaci pro nejrychlejší trasu. Zdála se být v pohodě, o pár minutek kratší než oficiální. Jenže hned ve druhé vesnici začala navigace hlásit divné pokyny. Měl jsem odbočit tam, kde žádná odbočka nebyla, měl jsem se otočit na rovné cestě bez možnosti otočení. Jako vrchol všeho mě zavedla do lesa.

„Asi zkratka“, říkal jsem si. Jenže cesta se neustále horšila a zužovala. Bylo jasné, že tudy se určitě nikam nedostanu. Mapy se zbláznily, signál nebyl. Jakmile to šlo, auto jsem otočil a značně iritovaný jsem se zdlouhavě vrátil na známou silnici. Přijel jsem pozdě, už končilo kázání. Kde se stala chyba? Snad větší důvěra v technologie než ve zkušenost a známou trasu? Snaha najít zkratku tam, kde ve skutečnosti žádná nebyla? Díval jsem se zpětně na trasu několikrát, ale chování GPS jsem nepochopil.

Začíná doba postní a v ní spousta možností co dělat jinak, či jakým způsobem. Rady, návody, inspirace, předsevzetí. Můžou to být dobré pomůcky, ale zásadní je slovo PROČ? Nebo lépe KVŮLI KOMU? Jaký je můj motiv postní aktivity? Ježíš o sobě říká, že je cesta, pravda a život. To má v sobě velkou hloubku. Je jedinou cestou k Otci, která je naprosto jistá i pravdivá a vede do života věčného. Jakákoliv činnost křesťana by měla směřovat na tuto cestu. Všechna předsevzetí bez napojení na Ježíše nebo dokonce ignorování příležitostí v době postní najít si víc času pro něj, můžou člověka zavést do slepé uličky. I když se na první pohled zdají být dobrým směrem či lákavou zkratkou.

Bez Krista to totiž znamená, že se točíme jenom kolem sebe, svého výkonu, svých askezí, a nakonec svých selhání. Když budeme přespříliš důvěřovat sobě, svým schopnostem, zbloudíme i na rovné cestě, ztratíme signál. Kolikrát už jsem sešel z trasy, protože důvěra ve mne samého byla větší než důvěra v Pána a jeho milost? A kolikrát tu zkušenost budu ještě nucen opakovat, pokud nepochopím, že on je skutečně cesta, pravda i život?

V evangeliu první neděle postní pokouší satan Ježíše: „Všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Jak odpověděl Pán, je známo. Dokázal bych to taky? Postní doba je cestou, která začíná na poušti a končí na kříži. Cestou, která rozhodně není populární, ale nelze si ji s ničím splést. Je to Ježíšova cesta, je to Ježíš sám. Teď je možnost opět přijmout pozvání vydat se s ním. Chci jít?

Požehnanou svatou dobu postní přeje o. Michal +

Život ve farnosti

	<i>Liturgická oslava</i>	<i>Akce</i>	
20.2.		17:30 19:00	Křížová cesta Mládežnické chvály ForHim
22.2.	1. neděle postní	17:30	Křížová cesta – muži
27.2.		17:30 19:00	Křížová cesta Začátek adorace 24
28.2.		9:00–10:00 19:00	Děti víry Zakončení adorace 24
1.3.	2. neděle postní	17:30 18:30	Křížová cesta – rodiny Večer chval
3.3.		18:00	Bohoslužba slova
5.3.		po mši sv.	Adorace za kněze
6.3.		17:00 17:30 18:00	Adorace s možností svátosti smíření Křížová cesta Postní duchovní obnova
7.3.		8:00–12:00	Postní duchovní obnova
8.3.	3. neděle postní	17:30	Křížová cesta – senioři
12.3.		po mši sv.	Snídaně na faře
13.3.		17:30 18:00 19:00–8:00	Křížová cesta Mše sv. za nemocné Noční adorace na Ořešíně
15.3.	4. neděle postní	17:30	Křížová cesta – skauti
19.3.	Slavnost sv. Josefa	7:00 a 18:00 7:45	Mše sv. Společensví seniorů
20.3.		7:00 18:00 19:00 15:30	Mše sv. Křížová cesta Mládežnické chvály ForHim Železný poutník (noční pouť sv. Kopeček – sv. Hostýn)
22.3.	5. neděle postní	17:30	Křížová cesta – maminky
24.3.		18:00	Mše sv. na úmysly dárců
25.3.	Zvěstování Páně	18:00	Inaugurace obrazu Panny Marie svatotomské (kostel sv. Tomáše)
27.3.		17:30 20:20 19:00	Křížová cesta Křížová cesta na Medlánecký kopec Začátek adorace 24
28.3.		7:00 9:00–10:00 19:00	Mše sv. za zemřelé Děti víry Zakončení adorace 24
29.3.	Květná neděle	17:30	Křížová cesta – děti
2.4.	Zelený čtvrtek	9:30 18:00 21:00–22:00 22:00–05:00	Missa chrismatis (Brno-katedrála) Mše sv. na památku Poslední večeře Páně s obřadem umývání nohou Adorace v "Getsemanech" Noční pouť ze Křtin
3.4.	Velký pátek	15:00 19:00	Velkopáteční obřady Křížová cesta ulicemi Řečkovic
4.4.	Bílá sobota	9:30–17:30 20:00	Adorace u Božího hrobu Velikonoční vigilie
5.4.	Zmrtvýchvstání Páně	18:30	Večer chval

Adorace za obnovu víry ve farnosti

- každou neděli (kromě 1. neděle) od 18:30 v kostele.

Páteční adorace

- půl hodiny před mší svatou, na 1. pátek od 17:00.

Praxe křesťanské meditace

- každé liché úterý od 18:45.

Modlitba korunky k Božímu milosrdenství

- v pátek v 17:45.

Novéna k P. Marii ustavičné pomoci

- v sobotu po mši svaté.

Modlitba růžence za národ

- každou neděli v 9:30.

Modlitba růžence u kaple na Ořešíně

- každý čtvrtek v 18 hodin.

Růžencová pouť okolo Ořešína

- každé 1. pondělí v měsíci ve 20:00 od konečné autobusu č. 70, návrat ve 21:00 zpět ke konečné.

Ministrantská schůzka

- v sobotu 28. 2. a 14. 3.

Přípravy na 1. sv. přijímání

- - středa 25. 2., 4. 3., 11. 3., 18. 3., 25. 3., 1. 4.

Přednášky

- 22. 2. od 16:00 bude přednáška P. Pavla Hověže na téma s. Restituta Kafková.
- 22. 3. od 16:00 bude přednáška s. Františky Sebíňové na téma Matka Rosa

Svatost smíření

Po páté neděli postní bude příležitost ke slavení svátosti smíření rozšířena takto:

- čtvrtek 26. 3. 17:00 – 19:00 (více zpovědníků)
- pátek 27. 3. od 17:00

- pondělí 30. 3. od 17:00
- úterý 31. 3. od 17:00
- středa 1. 4. od 16:00 pro děti a doprovod

Svatost smíření je možné domluvit také individuálně.

Postní duchovní obnova

V pátek 6. března večer a v sobotu 7. března dopoledne se v naší farnosti uskuteční postní duchovní obnova na téma „Sůl země“. Obnovou bude provázet děkan brněnský a zároveň farář v Brně-Bystrci P. Vladimír Záleský. Přesný časový harmonogram se již brzy objeví na plakátech i na stránkách farnosti. Všichni jste srdečně zváni.

o. Michal +

Modlitba za ulice

Není to tak dávno, co jsme se modlili za jednotlivé rodiny ve farnosti. Tuto postní dobu to zkusíme trochu jinak. Kdo z vás by chtěl, může si na oltáři sv. Rodiny vytáhnout lístek s názvem ulice, za kterou se bude po celý týden modlit. Každou postní neděli pak budete mít možnost si vytáhnout ulici jinou. Vždy v neděli se na oltáři objeví kompletní názvy ulic z celé farnosti Řečkovice. Sám jsem zvědav, jestli se pokaždé podaří rozebrat všechny. Tak směle!

o. Michal +

Projevme milosrdenství

Z dopisu Mons. Václava Slouka, hlavního kaplana Diecézní charity Brno:

Postní dobou nás může provázet pohled na Ukřižovaného a modlitba, ale také pohled na chudé a potřebné, snaha přiblížit se jim a prokázat milosrdenství. Pracovníci Charity rádi naši almužnu předají, například v projektu Charitní záchranná síť nebo ve formě pomoci potřebným dětem, rodinám, a seniorům. Přeji vám, abyste prožili dobu postní jako dobu milosti. A pokud se rozhodnete ovoce svého pokání věnovat potřebným, jménem obdarovaných děkuji. A všem, dárčům i obdarovaným, vděčně žehnám.

Postní almužna

Drazí bratři, sestry, milé děti,

jako již tradičně bude v postní době možnost přispět do postní kasičky. Většinou to bylo tak, že Charita Brno vybrala nějakou možnost a peníze z kasiček pak byly poslány potřebným. Vždy však byla varianta, že vybraná částka může zůstat ve farnosti, když se použije na nějaký smysluplný účel. Společně s farní charitou jsme tak letos dali na moudrý tip a rozhodli se vybrané hmotné prostředky věnovat organizaci Víra a světlo, jejíž jedna část se schází i na faře v Řečkovících a některé členy dobře znáte. Více informací o této společnosti naleznete v článku od paní Libuše Fráňové. Svým příspěvkem do kasičky podpoříte jejich činnost a jsem si jist, že tyto prostředky budou využity opravdu dobře ve prospěch našich mentálně postižených bratří a sester.

Za jakýkoliv obnos předem děkujeme.

o. Michal +

Kdo je náš (můj) bližní...

V naší farní herně nebo v knihovně se už řadu let schází každý měsíc společenství s názvem „Sluníčka ze studánek“, patřící do spolku Víra a světlo, z.s. Jedná se o součást celosvětového hnutí. V tomto ekumenickém společenství se setkávají lidé s různým stupněm mentálního postižení samostatně nebo společně se svými rodinami, dobrovolníky a asistenty.

V současné době má Víra a světlo v naší republice pět společenství s krásnými názvy. Kromě „Sluníček“ jsou to „Žabky v kaluži“, „Vážky nad hladinou“, „Svatojánské mušky“ a „Lodičky sv. Josefa“. Některá se scházejí v Brně jedenkrát měsíčně: slaví, hrají hry, pantomimu nad evangeliem, mají společné modlitby a vzájemná sdílení. Dvakrát ročně spolu tráví víkendový pobyt a v létě organizují společný tábor. Potom jsou ještě národní akce (společné pro všechna společenství dohromady): ples, pouť, duchovní obnova.

Kaplany společenství jsou: P. Jiří Bůžek, farář v Brně-Žebětíně; P. Jindřich Kotvrda, spirituál teologického konviktu a psychoterapeut; Marta Zemánková, farářka Českobratrské církve evangelické v Berouně.

Lidé s mentálním postižením mají skrze hnutí Víra a světlo šanci poznat a rozvinout své osobní dary a nalézt zde radost a přátelství. Pro rodiče a sourozence je hnutí Víra a světlo nabídkou podpory v jejich zkouškách. Pomáhá jim objevovat vnitřní krásu jejich dítěte. Pomáhá jim poznávat, že pokud jejich život poznamenalo, může jej také přetvořit a obohatit. Asistentům (většinou si říkají přátelé a tuto službu

vnímají recipročně; nejde jim jen o výpomoc, ale o budování vztahu s handicapovanými lidmi a jejich rodinami) dávají postižení možnost zažít svět něhy a přátelství, naslouchání a víry. Svět, který roste z potřeb slabého a bezbranného člověka.

Do „Sluníček“ doprovázíme některé klienty z chráněného bydlení, kteří také navštěvují naše mše svaté.

Hnutí je otevřené pro všechny další osoby s postižením a jejich rodiny. Nyní hledá mladé lidi, kteří by chtěli pomáhat na letních táborech. Informace ráda poskytne pastorační asistentka Jana Škvařilová (viz kontakty farnosti).

Na fotografii je vlevo náš farník Milošek Smejkal s několika kamarády.

Libuše Fráňová

Z farní ekonomické rady

Milí přátelé,
pro tento Rožeň mám jen malou informaci, ale s velkou prosbou:

Jako už tradičně, plánujeme opět jarní farní brigádu. Ti z vás, co se obvykle účastní, už to poznali a vy ostatní věřte, že jde o moc prima věc. A opět budeme moci zažít radost ze společné práce ve společen-

ství. Trochu legrace a dobrý pocit, že pro nás všechny můžeme vytvořit něco pěkného. Letos plánujeme dokončit tvorbu posezení v přístřešku u nové farní kůlny. Palety máme nachystané už od loňska.

Rádi bychom také smontovali novou kuchyňskou linku na faře a zase o trochu zvelebili farní zahradu. A možná vymyslíme společně i něco dalšího.

Proto prosím – poznačte si a rezervujte ve svých kalendářích sobotu 11. dubna 2026. Další podrobnosti budou v příštím Rožni a ohláškách. Díky předem.

Všem vyprošujeme požehnané prožití postní doby!

Petr Prokůš

Jak přispět do ohlášek?

Na farním webu (farnostreckovice.cz/prispevky-do-ohlasek) nově najdete formulář, jehož prostřednictvím můžete posílat ohlášky, které byste chtěli nechat přečíst v kostele při nedělní mši svaté a také uveřejnit na našich webových stránkách. Stále zůstává zachována i možnost předat ohlášku osobně v zákristii.

Pavel Rejman

Těšíme se na tebe!

Ahoj, jsme skupinka mladých farníků, kteří se snaží předávat víru mladším dětem. Proto hrajeme na středečních mších svatých místo kázání scénky z Bible.

Už hrajeme několik let a chtěli bychom nyní rozšířit a omladit naši skupinku. Takže pokud je ti více jak 12 let a máš

chuť zkusit něco nového, budeme rádi, když se k nám přidáš. Stačí ve středu přijít do kostela v 17.15 a můžeš se na nás podívat nebo si s námi rovnou zkusit zahrát.

Pokud tě nabídka zaujala, ale nemůžeš přijít, nevadí, můžeš nám volat na tel. 773 697 131, případně napsat na mail martina.hajna@centrum.cz. ☺

Martina Hajná

Dětský klub

Milí Boží přátelé,

uvažujeme o založení Dětského klubu, kam by mohly pravidelně docházet děti z naší farnosti. Bylo by to bezpečné místo pro děti různého věku, kam mohou každý týden přijít a kde mohou tvořit, hrát si, povídat si, číst si, sdílet, modlit se i spočinout. Místo, kde skrze prožitky poznávají blíže Boha.

Pokud je i vám tato myšlenka blížká a rádi byste se zapojili, dejte nám vědět. ☺

*Renata Blažková a Anita Vansová
(tel. 603 266 433 a 732 556 804)*

Pozvánka na tábor rodin

Zveme rodiny z farnosti na tábor rodin. Koná se na skautském tábořišti nedaleko Uhřínova u Velkého Meziříčí. Čeká nás spaní ve stanu, společné vaření na kamnech, program pro děti, večerní zpívání u ohně a zážitky na celý život.

Termín: 15. 8.–22. 8.

Příhlášky a více informací:

Verča Bořecká – v.borecka@gmail.com

Jenda Bořecký – jan.borecky@gmail.com

Přihlašujte se nejlépe do konce května.

Dále je možnost přihlásit se na druhý turnus v termínu 22. 8.–29. 8., který je vhodný spíše pro menší děti (0–5 let).

Příhlášky a více informací:

Anita Vansová – anita.g@volny.cz

Terka Špirková – garna@volny.cz

Veronika Bořecká

Farní Charita informuje

V adventní době (konkrétně o třetí adventní neděli – radostné) se v našem kostele díky iniciativě farnice Míši Robičkové uskutečnil koncert Vachova sboru moravských učitelek, jehož je členkou. Výtěžek z dobrovolného vstupného byl spravedlivě rozdělen mezi Likvidaci lepry a Mary's Meals. Každá organizace obdržela 3 340 Kč. Moc děkujeme celému sboru pod vedením sbormistryně a varhanice Emílie Adámkové za velkorysost a pěkný kulturní zážitek.

Díky dobrovolníkům jsme mohli i letos před Vánoci navštívit klienty v sanatoriu Vránova a v domovech pro seniory na území naší farnosti. Za zpěvu vánočních koled a s doprovodem hudebních nástrojů jsme obešli pokoje starých a nemocných lidí, předali jim malý balíček cukroví s PF farnosti a popřáli krásné svátky. Děkujeme všem dětem, mladým, dospělým i panu faráři, díky kterým se tato akce mohla uskutečnit.

Ve vánoční době charitní pokladnička již tradičně sloužila na vaše příspěvky pro organizaci Likvidace lepry. Nashromáždilo se v ní 5 066 Kč. Celkem jsme na účet Likvidace lepry odeslali 9 517 Kč. Všem dárcům moc děkujeme.

Od 7. 1. do 9. 2. se v pokladniče vybralo 1 845 Kč. Srdečně děkujeme všem dárcům.

Rády bychom pokračovaly v tradici, a proto v postní době bude charitní pokladnička sloužit na vaše příspěvky pro organizaci Mary's Meals, která poskytuje dětem v rozvojových, zejména afrických zemích, v místě jejich školní docházky jedno teplé jídlo denně. Myslíme, že do postní doby se to krásně hodí – my si odřekneme kávu, sladkosti nebo něco dalšího a nějaké dítě se díky tomu naopak nají. Za 550 Kč nakrmíme jedno dítě po celý školní rok!

Výdaje pro děti ve farnosti jsou čokolády a obrázky, které děti dostávají k narozeninám na dětských mších svatých. Výdaje spojené se zpíváním v domovech před Vánoci zahrnují stuhý na balíčky a občerstvení pro účinkující.

Za celou farní Charitu všem přejeme požehnané prožití postní doby.

Jana Prchalová

Tříkrálová sbírka 2026

Letošní Tříkrálová sbírka je za námi a rády bychom se s vámi podělily o radost z jejich krásných výsledků – a především poděkovaly všem, kdo se na ní podíleli.

Do ulic naší farnosti vyrazilo začátkem ledna více než 30 kolednických skupinek. Děti i dospělí vedoucí věnovali svůj čas, energii i pohodlí, aby přinesli do našich domovů požehnaní, radost a naději. Díky jejich ochotě a otevřenosti dárců se v naší farnosti podařilo vybrat krásných 268 039 Kč.

Farní charita Řečkovice - ekonomická bilance 2025		
zůstatek z r. 2024		31 429 Kč
příjmy	vánoční sbírka na Likvidaci lepry	5 066 Kč
	postní sbírka Mary's Meals	12 276 Kč
	pokladnička FCH v kostele	9 845 Kč
	charitativní koncert 14.12.2025	6 680 Kč
příjmy celkem		33 867 Kč
výdaje	odesláno na účet Likvidace lepry	5 066 Kč
	odesláno na účet Mary's Meals	12 276 Kč
	poděkování koledníkům Tříkrálové sbírky (občerstvení)	1 010 Kč
	výdaje pro děti ve farnosti	991 Kč
	zpívání v domovech před Vánoci	838 Kč
	pokladní doklady (tiskopisy)	68 Kč
výdaje celkem		20 249 Kč
zůstatek z r. 2025		45 047 Kč

Celkový výtěžek Tříkrálové sbírky v Brně dosáhl úctyhodné částky 3 415 526 Kč, 434 EUR a 10 USD. Vybrané prostředky pomohou především lidem v obtížné životní situaci a přispějí také ke zlepšení zázemí některých charitních služeb. Konkrétní záměry využití prostředků je možné najít na webu Tříkrálové sbírky.

Velké poděkování patří nejen koledníkům, ale i všem, kdo pomáhali s organizací, administrativou či doprovodem skupinek. A děkujeme také vám, kteří jste otevřeli dveře svých domovů i srdcí. Každý dar, milé přijetí i krátké setkání u dveří jsou malým znamením naděje a vzájemné blízkosti. Tříkrálová sbírka není jen finanční pomocí. Je připomínkou toho, že jsme jako křesťané povoláni nést Kristovo světlo tam, kde je potřeba povzbuzení, podpory a lásky. Je krásné vidět, že naše farnost tímto způsobem žije.

Radostným zakončením letošní sbírky bylo společné poděkování koledníkům ve farní herně v sobotu 10. ledna. Bylo milé se společně zastavit, popovídat si a posedět u palačinek či párků v rohlíku.

Ještě jednou srdečné díky všem, těšíme se na další společná setkání i na příští Tříkrálovou sbírku!

Lucie Chytilová & Lucie Lhotská

Společenství vdov

Jak asi víte z mých předchozích článků v Rožni, schází se v naší republice dvě větve společenství vdov toužících po zasvěcení.

Na počátku všeho byla vdova Marie Brigita Ventová z Plzně. Plzeňský biskup František Radkovský ustanovil dne 18. listopadu 2002 tříčlennou pracovní skupinu pod vedením P. Vojtěcha Kohuta OCD, aby

připravila teologické, formační a liturgické podklady pro obnovení praxe zasvěcování vdov v plzeňské diecézi, které by případně mohly převzít také další diecéze. Přeložené texty byly plzeňskou diecézí odeslány do Říma v polovině listopadu 2012.

Když přirovnám „Společenství vdov toužících po zasvěcení“ ke stromu, pak ten počal růst v Českých Budějovicích pod patronací pomocného biskupa Pavla Posáda a tehdy historicky první zasvěcené vdovy (v Plzni 21. 2. 2009) Marie Brigity Ventové.

Díky kontaktu od naší sestry Heleny Kosmákové jsem od dubna 2010 (z Brna ještě se dvěma vdovami) začala na českobudějovické biskupství také dojíždět. Kvůli dostupnosti i zájmu dalších vdov na Moravě se koruna stromu rozdělila na druhou větev. První setkání vdov v Brně se uskutečnilo 28. dubna 2012 na faře v Řečkovicích za účasti Mons. Pavla Posáda (sešlo se šest vdov).

Společné setkání obou větví probíhalo jedenkrát ročně v Praze v Komunitním centru Matky Terezy. První a zatím poslední společné setkání na Moravě bylo 18. března 2024 u nás v Řečkovicích. Bylo slavnostní a rozvržené do celého dne pod vedením Mons. Pavla Posáda a sestry Marie Brigity Ventové.

Sestra Marie více jak deset roků usilovala o rychlejší schválení textů pro zasvěcování vdov, a to i osobně na Kongregaci pro zasvěcený život ve Vatikánu u arcibiskupa José Carballa.

Dne 12. července 2016 nám sestrám v emailu napsala: „Vzpomínám, jak v roce 2008 jsme se v den svátku svaté Brigity začaly modlit nověnu za uskutečnění mého zasvěcení. A stalo se, že

těsně před Vánocemi přijel P. Vojtěch Kohut k plzeňskému biskupovi Františku Radkovskému a přinesl mi od něj datum zasvěcení 21. února 2009“.

Dále v mailu napsala, že zasvěcená panna Martina Vintrová jí v lednu téhož roku SMS zprávou oznámila, že by měl papež František dostat od Kongregace pro zasvěcený život žádost o celocírkevní obnovení stavu zasvěceného vdovství.

Sestra Marie se schválení textů pro zasvěcení vdov v České republice nedočkala. Zesnula dne 26. listopadu 2024 ve věku 82 let.

Při smutečním rozloučení v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Plzni zazněl i dopis od plzeňského biskupa Tomáše Holuba:

„Bratři a sestry,

v této chvíli se s velkou vděčností připojuji k vám všem, kteří děkujete Bohu za požehnaný a plodný život sestry Marie Ventové. Já osobně jsem v ní měl po celou dobu své služby neúnavnou modlitební oporu, které jsem svěřoval k bušení na nebeská vrata mnohé složitosti a těžkosti své biskupské služby.

Věřím, že tak budu moci činit i potom, co těmito vraty prošla do hodovní síně ke svému Pánu jako jeho věrná služebnice.

A asi to není náhoda, že den poté, co odešla k Hospodinu, právní komise České biskupské konference doporučila všem diecézím biskupům, aby řád vdov po příkladu plzeňské diecéze, tak jak ho se sestrou Marií připravil biskup František, byl přijat v celé České republice. Myslím, že sestra Marie se nyní raduje s námi.“

Tolik citace Mons. Tomáše Holuba a já k tomu již jen připojuji, že českobudějovický biskup Vlastimil Kročil dne 14. února

2026 v katedrále svatého Mikuláše v 10 hodin zasvětil prvních pět vdov. Stalo se tak na základě Dekretu č.j. 613/2025 České biskupské konference. Souhlas s tiskem tohoto dokumentu stvrdil olomoucký arcibiskup Josef Nuzík, předseda ČBK.

V úvodu Dekretu se píše: „Ve Starém i Novém zákoně se vdovy těšily pozornosti, neboť jejich životní situace vyžadovala zvláštní péči Božího lidu, která byla znamením péče samotného Boha. V rané církvi jejich stav vykrytalizoval v zasvěcení: „Ruče se na vdovu nevkládají, protože nepřináší obět, ani nekoná liturgii. Světí se pouze kněží pro liturgii. Vdova je ustanovena pro modlitbu – to je ale úkol všech. Současný zájem ovdovělých žen o zasvěcení svého života pro modlitbu a službu vede místní církve k novému promyšlení a uspořádání ordo viduarum (řádu vdov)“.

Na Moravě, u nás v Řečkovících, pod vedením Mons. Pavla Posáda, se již čtrnáct roků z Brna a blízkého i vzdálenějšího okolí schází patnáct až osmnáct vdov. Je to jen v Božích rukou, kdy i tyto vdovy budou osloveny a po tomto stavu zatouží. Zasvěcený život není naše volba, ale je to zásah Boha, který vstoupí do našeho života.

Děkujeme ti Bože, jak si nás připravuješ!

Jana Suchánková

Ohlédnutí za plesem...

Náš farní ples, nově označovaný jako Svatovavřínecký, napsal 17. ledna 2026 své další pokračování. Každý ročník je jiný a ten letošní byl opravdu povedený.

Ne každý může být plesový typ, ale tato příjemná akce se dá strávit i jinak, než společenským tancem. Takže i když polka, valčík nebo třeba jive nepatří mezi váš oblíbený repertoár, v rámci akcí, které naše živá farnost pořádá, je ples určitě událostí, kterou je potřeba zažít.

A pokud se ptáte proč, tak vezte, že:

- na žádné jiné akci nespátříte našeho otce Michala v roli nadšeného barmana,
- na žádné jiné akci nespátříte tolik krásně vymoděných žen a stylově vypadajících mužů, kteří přispívají k vysoké společenské úrovni dané akce,
- málokterá akce nabízí tolik důvodů k zábavě, radosti a společenství.

Letos jsme měli jinou kapelu, která obstála, za což jsme moc rádi. A když jsme u kapely, můžeme nabídnout i nahlédnutí do zákulisí celé akce.

Na našem plese bude vždycky kapela, která hraje a zpívá naživo repertoár na úrovni a k tanci. Hity rockové éry minulé patří na jinou akci, nikoli na ples.

Jistě vás zajímá, jak takový ples vychází finančně. Možná budete překvapeni, ale v letošním roce jsme pracovali s rozpočtem více než 120 tisíc korun. Největší nákladové položky byly samozřejmě kapela, následuje nákup občerstvení, pronájem sokolovny. Následují drobné položky, kterých je však celá řada – obsluha za barem, poplatek OSA, něco málo na vystoupení a režii...

Naproti tomu příjmy: vstupné o něco málo převyšuje bar a v součtu je pak hospodaření plesu téměř vyrovnané.

Všichni organizátoři (rodina Mendlova, Vítova, Kolářova a Hadravova + Vašek i Tonda s manželkami) samozřejmě za svou práci žádnou „odměnu“ neberou, protože

tou největší jsou spokojení návštěvníci. Výtěžek z plesu pravidelně přesahuje 15 tisíc Kč, které věnujeme na charitativní účely. Díky za to!

Samostatnou kapitolou je tombola, kterou můžeme pořádat díky vaší štědrosti. Děkuji na tomto místě všem dárcům, ať už z řad farníků, městské části či místním politikům. Vážíme si vaší podpory. Speciální dík směřuje Janě Škvařilové, která letos zcela spontánně pořídila jednu z hlavních cen – kávovar.

Byli bychom moc rádi, pokud byste ples nadále podporovali příspěvkem do tomboly.

Co říct na závěr? Asi připomenout slova otce Michala, že ples pořádáme proto, abychom se potkali a abychom ukázali, že se umíme příjemně a inteligentně pobavit. Pokud na ples bude chodit více lidí mimo naši farnost, bude to jediné dobře. Pokud jste letos byli, museli jste si všimnout, že jich tam pěkná řádka byla.

Celkový počet návštěvníků byl o pětinu vyšší než loni a blížil se dvěma stům. To je krásný výsledek, za který patří všem, kteří pomohli, přišli či jakkoli náš ples podpořili, velký dík.

Termín příštího plesu budeme znát již brzy! Za všechny organizátory

Ondra Vít

Z farní knihovny

Jürgen Moltmann: Ukřižovaný Bůh

Proč Bůh dopouští všechno to zlo? To jsou častá povzdechnutí, která se ozývají, co svět světem stojí. Zaznívají i v úryvku z knihy Elieho Wiesela Noc.

Esesáci pověsili před osazenstvem celého tábora dva židovské muže a jednoho chlapce. Oba muži zemřeli rychle, smrtelný zápas toho chlapce trval půl hodiny. „Kde je Bůh? Kde je?“ ptal se kdosi za mnou. Když se po dlouhé době ten chlapec ještě pořád trápil na provaze, slyšel jsem muže za sebou, jak opakuje: „Kde zůstal Bůh?“ A já jsem v nitru pocítil hlas, jenž mu odpovídal: „Kde je? Přece tady – pověsili ho na tuhle šibenici...“

Tolik úryvek.

Jakákoli jiná odpověď by byla rouháním. A žádná jiná křesťanská odpověď na otázku tohoto utrpení ani neexistuje. Mluvit zde o Bohu, který není schopný trpět, by znamenalo udělat z Boha démona. Mluvit zde o absolutním Bohu by z Boha učinilo zničující nicotu. Mluvit zde o indiferentním Bohu by člověka odsoudilo ke lhostejnosti.

Tolik Jürgen Moltmann.

Během četby se mi vybavila jedna vzpomínka na dobu, kdy bratr Mirek chodil s přáteli na kolchoz, tedy chatku v medlánecké zahrádkářské kolonii. Poněvadž tam nebyla zavírací hodina, cestou domů jsem je někdy navštívil a otravoval otázkami. Například jak by někomu bez zkušenosti víry, tedy „nevěřícímu“, vysvětlili rozdíl mezi komunismem a křesťanstvím. Vzpomínám si, že dlouho jsem nebyl s odpověďmi spokojen, až teprve Vašek Štaud to vystihl: Komunismus mění lidi zvenku, na příkaz, a třeba i násilím, křesťanství mne vybízí, abych měnil sám sebe.

Volné pokračování diskuze jsem našel v téhle knize: „Lásku ani opětování lásky nelze přikázat. Protože chce osvobodovat, je láska odkázána na svobodu. Nemůže tedy zakázat otroctví a nepřátelství, ale musí tímto rozparem trpět, může na sebe pouze vzít bolest z tohoto rozporu a bolest

protestu proti němu a vyjavit tuto bolest v protestu. Právě to se stalo v Ježíšově kříži. Bůh je bezpodmínečná láska, protože na sebe bere bolest z lidského rozporu a tento rozpor v hněvu nepotlačuje. Bůh trpí!“

Honza Votava

5. přikázání

1J4,19–5,4

"My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás. Říká-li kdo: 'Miluji Boha,' ale přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A on nám dal toto přikázání: aby ten, kdo miluje Boha, miloval i svého bratra."

Nemilovat svoji ženu je hřích. Sledovat a pitvat na ní její nedostatky je hřích.

Nemilovat svého souseda je hřích. Nesnášet souseda, protože neohleduplně parkuje auto, dělá nepořádek kolem popelnice a jeho děti nezdraví, je hřích.

Nemilovat politiky z opačného názorového spektra je hřích. První křesťané se modlili za císaře, který jim šel po krku, a neměli potřebu ho nějak dál řešit. Rovněž nenávidět představitele jiných států a přát jim zlo, je hřích.

Nemilovat církev je hřích. Mluvit o ní s pohrdáním a bez lásky je hřích. Vidět na ní jenom chyby, a přitom nevidět potřebu vlastního obrácení, je hřích. Chtít předělávat katechismus, je hřích. Církev není něco. Je to tělo Kristovo.

Jan Levíček

Míša

„Já se z něj jednou zblázním!“, řekla paní učitelka Rychlá a s oddechem spěchala z hodiny češtiny do kabinetu. Po cestě si uvědomila, jak jí Míša zvedá tep. Pořád se ptá, pořád ruší, pořád se zvedá z lavice, je ho všude plno. Ale snažila se dostat kluka z hlavy. Za chvíli začíná další hodina a potřebuje se aspoň trochu napít, jinak se jí rozskočí hlava. V poklusu po chodbě si vzpomene, jak si na Míšu stěžovala i družinářka. Ještěže takových dětí není ve třídě víc. Jak to mohou doma tolerovat? pomyslela si. Bude muset zase napsat rodičům, aby si Míšu trochu zkrátali, protože tak to prostě nejde.

„Já se z toho asi zblázním!“, povzdechla si maminka, když četla zprávu od paní učitelky Rychlé. Ani se jí nechtělo ten mail otevřít, ale nemělo smysl to odkládat. Budou si muset s tatínkem večer sednout a poradit se, co mají odepsat. Míša neměl domácí úkol, Míša se neustále ptal bez zvednutí ruky, Míša si chtěl povídat, Míša rušil, když vstával z lavice. Zase stejná písnička. Jenže Míša je takový. Možná kdybych na Míšu měla víc času, neměl by ve škole takové problémy. Jenže když má člověk šest dětí, není to snadné.

Maminka se trochu lekla svých myšlenek, vždyť je přece za všechny své děti vděčná! A pak se usmála, protože příběh Míša a vlepil jí velikou pusu na tvář. Zase má roztržené kalhoty! Je jako hrom do police.

„Já se z něho picnu!“, plácl si rukou o čelo Marek. Míša je úplně mimo. Nezná ani poslední Forzu. A nemá ani svůj telefon! Když jsem byl malej, hráli jsme si spolu, ale pak jsem poznal, že je nějaký divnej. A ještě ke všemu chodí do kostela. A to teda fakt nevím, co tam dělá. Jednou jsem v kostele byl podívat se o Vánocích na

betlém, ten byl hezkej, ale co se tam jinak dělá, fakt nevím. Bacha, už sem jde, kluci, mizíme, ať se s ním nemusíme bavit, když je to takovej mimoň.

„Já se z toho všeho asi zblázním!, řekl si Míša pro sebe. Paní učitelka určitě zase napíše našim. A maminka bude smutná a z toho budu smutnej zase já. Ale já jsem se chtěl jen zeptat na to, o čem mluvila! A taky jsem jí chtěl ukázat, že tohle už vím! A na obloze byl mrak, který vypadal jako legrační veverka. A Bětce spadla sponka z vlasů, tak jsem ji chtěl jen zvednout... Mám pocit, že jsem k ničemu. Paní učitelka se na mě zlobila, v družině jsem musel sedět, abych prý nezlobil. A kluci mi utekli, nevím proč. V poslední době se se mnou ani nebaví. Připadám si, že se mi nic nedaří.

„Já mám z tebe takovou radost, Míšo!“, usmál se pan farář a blesklo mu hlavou, jak je s Míšou u oltáře dobře. Na nic nezapomene, je pozorný a soustředěný. U oltáře má vždy hlavu trochu na stranu a jemný úsměv na tváři. Je to prima kluk, doma i ve škole z něj musejí mít radost, pomyslel si a rychlým krokem mířil do zповědnice.

„Já se z tebe raduji, Míšo! Ty jsi můj milovaný syn. Tebe jsem si zamiloval. Tebe jsem stvořil. Jsi úžasný a jedinečný. Máš dobré srdce. Pomáháš ostatním. Nikdy tě neopustím,“ řekl Bůh, když sledoval, jak Míša běží z kostela domů.

Míša očima lidí. Míša očima Boha.

Renata Blažková

Ohlédnutí za karnevalem

Milé děti, milí čtenáři, v neděli jsme vyrazili na karneval. Tři nejmenší slečny z naší rodiny jako paní doktorka, včelička a Gábi (kouzelný domeček nechala protentokrát doma) se na parketu potkaly s mnoha dalšími bytostmi od princezen přes zvířátka až po piráty.

Je to super, jednou za čas si obléknout kostým a být na chvíli někým nebo něčím jiným. Aspoň na chvíli být bez výčitek a bez každodenních starostí nafintěnou princeznou, zákeřným pirátem nebo třeba geniálním vědcem.

Některé z kostýmů byly dokonce tak vydařené, že by často málokdo uhodl, kdo se skrývá pod maskou. Ale je tu někdo, kdo nás vždycky pozná pod každou i tou sebedokonalejší maskou. A tím je náš nebeský Otec. On je jednak vševědoucí a jednak každého z nás sám stvořil.

A tak Pán Bůh vidí pod každou naši masku. Nejen pod ty karnevalové, ale také pod ty, které si denně nasazujeme. Pod maskou milé a ochotné školačky vidí tu neochotnou slečnu, co doma nikdy s ničím nepomůže. Pod maskou školního siláka, kterého se bojí všechny menší děti, vidí toho malého kluka, který se každý večer bojí tmy. Pod maskou sympatické sousedky vidí tu závistivou ženu, která se věčně porovnává s ostatními.

Naštěstí náš Bůh v nás nehledá každou chybičku. On v nás naopak hledá své dobro a svou lásku. A tak vidí i to dobré v nás, o kterém třeba naše okolí ani netuší. Ví, že ta drzá a nepříjemná spolužačka doma pečuje o nemocnou babičku. I třeba to, že ten protivný děda, co pořád nadává na nevychovanou mládež, dává všechny peníze do sbírek pro nemocné děti.

A tak nezáleží na tom, jak dokonalou masku máme na sobě. Pán Bůh (ale někdy také naši nejbližší, kteří nás mají opravdu rádi) nás vidí takové, jací doopravdy jsme. Možná se nám to nemusí líbit. Že je tu někdo, před kým nikdy nic neutajíme. Někdo, kdo zná všechny naše slabosti, obavy a tajnosti. Ale zároveň je to i veliká úleva. Že tu je někdo, komu nemusíme nic vysvětlovat. Kdo ví, že jsme to vlastně mysleli dobře, i když to třeba nevyšlo. Kdo ví, jak moc jsme se snažili. Kdo nás neopustí a nenechá samotné.

Začíná postní doba a v ní si můžeme každý den uvědomovat, že náš Otec poslal svého Syna Ježíše, aby umřel za každého z nás. Ne za naše masky, ne za to, jak působíme na naše okolí, ne za naši dokonalou karnevalovou verzi. Ale za nás takové, jací jsme doopravdy, v našem srdci. I se všemi chybami, nedokonalostmi. Zkusme se tedy v postní době zaměřit víc na své srdce než na naši vnější podobu. Zkusme něco z času, který obětujeme svému vzhledu (od líčení, přes nákupy oblečení a doplňků, posilovny, kadeřnice či holiče až po sledování módních trendů), věnovat Bohu. Je už na každém z nás, zda zvolíme modlitbu, četbu z Bible nebo třeba nějaké dobré skutky či něco jiného, co zkrásní naše srdce.

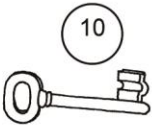
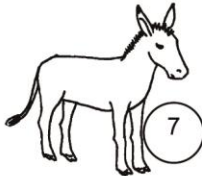
Přeji vám všem požehnané prožití postní doby.

Terka

CO JE SMYSLEM POSTNÍ DOBY?

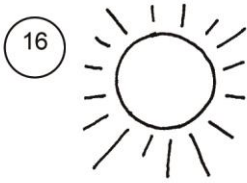

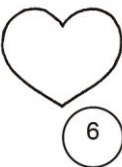
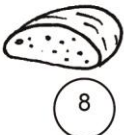

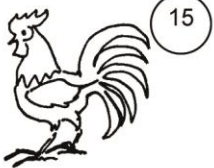
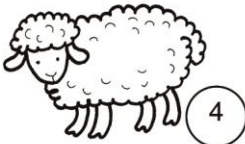
Období před Velikonocemi se nazývá postní doba. Trvá čtyřicet všedních dnů. Co je jejím smyslem? To se dozvíš z luštěnky. Pojmenuj správně obrázky a zapiš slova podle čísel do tabulky.

POSTNÍ DOBA

↓

1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					

Zrcadlo mého srdce

Postní aktivita pro děti

Milé děti, už jste se někdy zadívaly do zrcadla? Co jste v něm dnes zahlédly? Rozcuchané vlasy? Úsměv? Modré oči? Siláka nebo krasavici? Zrcadlo ukazuje realitu takovou, jaká opravdu je. Zobrazí nám, jak opravdu vypadáme. Nehodnotí, ale odhaluje.

Existuje ale ještě jiné zrcadlo – takové, které neukazuje naši tvář, ale naše srdce. Bůh nás stvořil ke svému obrazu, abychom ho svým jednáním zrcadlili. Používáme zpovědní zrcadlo, abychom na sobě mohli pracovat. Vidíme se jako Boží obraz? Díváme se na sebe pravdivě, zrcadlem lásky?

V zrcadle lásky vzniká prostor pro odpuštění, jak sobě, tak ostatním. Odpuštění nás osvobozuje a dává sílu jít dál. Jaké je zrcadlo mého srdce? Co v něm vidím? Cílem postních dní je dívat se společně s Ježíšem do nitra svého srdce jako do zrcadla, učit se přijímat výzvy, pracovat na sobě a nechat se Bohem proměňovat. Tak se můžeme stávat stále krásnějším Božím obrazem.

V průběhu postní doby budeme lepit do rámu kolem zrcadla, umístěného v kostele, různé připravené symboly pro jednotlivé týdny. Na kartičkách budou náměty k úvaze. Doma se pak zastavíme u zrcadla, podíváme se na sebe a zamyslíme se nad danou otázkou. Chybět nebude krátká střelná modlitba ani námět k dobrému skutku. A po týdnu můžeme v neděli nalepit další symbol...

Když se pak v postní době budeš dívat do zrcadla svého srdce, nezapomeň: Ježíš je u tebe. Pomáhá ti, fandí ti a raduje se z každého dobrého kroku, který uděláš. Tak se neboj zapojit!

Gabča Kostihová

Gustovo okýnko

Přijde babička do kostela a při mši si uvědomí, že doma nechala zapnutý sporák. Tak se rychle pomodlí: „Jsem jen ubohá hříšnice, ale přesto tě Pane prosím, abys poslal svého anděla a ten to alespoň přepnul na jedničku.“

*

Při návštěvě USA se papež dostane do dopravní zácpy. Žádá tedy řidiče, aby auto otočil a v protisměru vyjel. Řidič odmítne, a tak papež sám usedne za volant a už si to sviští. Po chvilce policista vůz zastaví. Když zjistí, kdo řídí auto, hned volá na služebnu: „Zadržel jsem auto, které jelo v protisměru a je v něm nějaký velký zvíře.“ „Podle čeho usuzujete?“ „Šoféra mu dělá sám papež.“

*

„Jarouši, dnes můžeš výjimečně u hokeje v obýváku kouřit.“ „Co tak najednou drahoušku?“ „Ten velký fikus má mšice.“

Augustin

Bloudíte rádi?

Ze začátku to může být zajímavé a dobrodružné, ale někde za rohem čeká chvíle, kdy vám dojdou síly, zásoby i humor. Myšlenky postupně sublimují do jediného: Kde je ta správná cesta, která

vede k cíli? Pokud se kodrcáte autem po okreskách, které vypadají jedna jako druhá, a odbočení na křižovatkách bez směrovek řešíte metodou pokus-omyl, může se stát, že nakonec bolestně, třeba s pomocí ochotného domorodce zjistíte, že jste dost mimo a nejlepší bude se obrátit. I v této očividné situaci někteří jedinci radši volí dlouhou okliku, než by se otočili a jeli zpět, a tím vlastně přiznali svůj omyl.

Do začátku postní doby nám zaznělo podobné slovo, takové bušení na srdce. Prorok Joel, který je takovým ochotným domorodcem na Hospodinových cestách, nám s poctivou pravidelností každou Popeleční středu vyřizuje:

„Nyní praví Hospodin: Obráťte se ke mně celým svým srdcem, s postem, nářkem a pláčem! Roztrhněte svá srdce, ne pouze šaty, a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí.“

Joel to asi nechtěl napsat tak polopatě, ale představuji si, že se mu při psaní honilo hlavou něco jako: „Kamarádi, je to výborný ale není to úplně ono, bude to chtít změnit kurz. Ale nebojte se, Hospodin je frajer, on vás v tom nenechá, žádné strachy. Fakt je dobrý, mám s ním výbornou zkušenost, pojďte do toho.“

Nerado se slyší, že se díváme a jdeme špatným směrem. Ty vyjeté koleje dlouholetých životních zvyků jsou tak pohodlné. A čím jsou hlubší, tím je obtížnější z nich vyjet a nabrat jiný směr.

Při našich toukách světem je navýsost dobré se občas zastavit a rozhlédnout se kolem, kam jsme to vlastně dorazili. Zjišťujeme s pomocí map či kolemjdoucích, jestli se držíme správného směru a jak je to ještě daleko. Posílíme se ze zásob nebo jiných zdrojů, pokud jsou k dispozici,

rozhlédneme se po krásách okolní krajiny, naposledy zkontrolujeme směr a vydáme se blíže ke svému cíli.

Postní doba je dobrou příležitostí pro takové zastavení, správné nasměrování a posílení v našem životě. Je to šance pro změnu. Myslet si však, že je to doba, kdy snáze předěláme svoje bližní, je mimo realitu. Dost možná na konci postní doby zjistíme, že změnit můžeme jen sami sebe, a to ještě dosti ztuhá.

Mnoho rodičů a katechetů řeší nelehkou otázku, jak přiblížit smysl postní doby dětem. Chápat postní dobu jako čas, kdy toho mnoho musíme, a ještě více nesmíme, by bylo nešťastným zúžením tohoto časoprostoru. Je dobré ukázat dětem, nejlépe vlastním životem, že se zříkáme něčeho, možná i dobrého, abychom vytvořili prostor pro něco ještě hodnotnějšího. Čas, který jsme ušetřili, když jsme se zřekli bloudění po internetu nebo sledování televize, můžeme věnovat hovoru s Bohem nebo s blízkými, napsání dopisu někomu osamělému, hře s dětmi. Peníze, které jsme nevydali za časopis nebo čokoládu, mohou přispět někomu potřebnému.

Liturgické mešní texty, pobožnost křížové cesty a mnoho dalších tradičních i moderních zdrojů nabízí velké množství podnětů ke správnému nasměrování naší postní doby. Dětem je dobré dodávat inspiraci ke konkrétním skutkům lásky, učit je všímavosti vůči bližním, pozorovat a oceňovat jejich snahu a odhodlání. Povzbudte děti, aby namalovaly vaši originální rodinnou křížovou cestu. Určitě proběhne i řada podnětných rozprav nad smyslem jednotlivých zastavení. Odtud je jen

kruček k hovoru o smyslu čekání, o těžkostech a utrpení, o tom, jak můžeme pomáhat jeden druhému nést jeho kříže a těžkosti.

Můžeme letošní postní dobu prožít jako čas vděčnosti se zvláštním zaměřením na všechna obdarování, kterých se nám v životě dostalo a dostává.

Nebo to celé pojmem jako čas úklidu. Ve vztazích, ve způsobu života, v prioritách, ve způsobu vydělávání a utrácení peněz, v hospodaření s časem i silami, ...a klidně můžeme zahrnout i tu komoru, do které se nám tak nechce.

Což takhle letošní postní dobu naladit do radosti, prostě cíleně vyhledávat a prožívat radost ve svém životě, a tak se trénovat na radost největší, velikonoční radost z našeho vykoupení?

Nebo...

Markéta Šmerdová

Pohár tesaře

Madeira je posetá přístřešky, ve kterých se pocestný může skrýt před vrtochy místního rozmarného počasí. Když jsem pozdě večer ke skupince takových přístřešků přicházel, všiml jsem si, že v jednom z nich už spokojeně pochrupují tři lidé. Vybílil jsem tedy spacák ve vedlejším a uložil se ke spánku taky.

Ráno mě probudil zpěv, který se linul od mých sousedů. Vyštrachal jsem se ze spacáku a vykouknul ven. Tři mladí kluci ve vedlejším přístřešku slavili mši svatou. Jeden z nich si mě všiml a zamával na mě, ať se přidám. Tak jsem šel. Opět jsem si zde uvědomil, jak je super, že ta naše římskokatolická liturgie je stejná všude na světě. Takže jsem se i přes znalosti

portugalštiny limitně se blížící nule necítil jako pouhý statista, ale jako aktivní účastník. Pouze jsem si všiml jedné nepřehlédnutelné věci: kalich a obětní miska byly ze dřeva. Evidentně ruční práce.

Kluci našťestí uměli i anglicky, takže jsme si po mši mohli trochu popovídat. Tak jsem se dozvěděl, že otec Jorge vyrazil se svými dvěma kamarády z rodné Brazílie na dovolenou po stopách svých evropských předků. Nemohl jsem se nezeptat na jeho dřevěné bohoslužebné náčiní, protože jsem nikdy nic takového neviděl, všude je to přece zlato, stříbro, drahé kamení...

Vyprávěl mi krásný příběh, jak v posledním ročníku semináře začal pochybovat o tom, jestli má být knězem, a vyřezávání kalicha a obětní misky pro něj bylo určitou formou modlitby za to, aby se správně rozhodl, kterou životní cestou se dát. Dopadlo to tak, jak to dopadlo, a od té doby ho tyhle dva předměty provázejí na jeho cestách, aby mu připomínaly, proč se knězem nakonec stal. Na závěr mi položil otázku: „A mimochodem, Indianu Jonese znáš?“

Trvalo mi jen okamžik, než mi došlo, co měl na mysli. Ve filmu Indiana Jones a poslední křížová výprava se Indy vydává hledat Svatý grál – kalich, ze kterého podle legendy o králi Artušovi pil Ježíš Kristus při poslední večeři a do kterého Josef z Arimatie zachytil Kristovu krev při ukřižování. Situace se vyvine tak, že když se konečně dostane do skalního chrámu, v němž je Svatý grál uchovávan, musí mezi mnoha kalichy vybrat ten pravý, aby zachránil život svému otci. Mezi všemi těmi

nádhernými, velikými, z ryzího zlata vyrobenými kalichy nakonec se slovy „Tahle, to je pohár tesaře...“ sáhne po malém, obyčejném, ošoupaném pohárku. A je to správná volba.

Chápavě jsme se na sebe usmáli. Jenže téměř souběžně jsem sám sebe nepříjemně překvapil. Hlavou mi proběhla myšlenka, že je to sice všechno fajn, ale jestli on tím dřevem chlapec náhodou neporušuje nějaké liturgické předpisy. Úplně jsem se zarazil. To jako fakt? Opravdu mě po tom všem, co mi Jorge před chvílí vyprávěl, napadlo něco tak přízemního a farizejského? Ach jo, Pájo...

Nevím jak vám, ale čas od času se mi stane, že se nechám obalamutit pozlátkem, nadřadím literu zákona jeho duchu, upřednostním formu před obsahem. Hrdý na to nejsem, ale je to tak. Pokud se to někomu z vás nikdy nestalo, máte můj neskonalec obdiv. Nám obyčejným smrtelníkům přeju, ať se nám daří hledat a rozpoznávat to, co je opravdu důležité. A ať nám v tom hledání pomůže i postní doba, která právě začíná.

Pavel Rejman

Poutní místo Vranov – 4. část

V minulých vyprávěních jsme si již nastínili, že život řeholníků na Vranově neprobíhal vždy v tichu a rozjímání, ale někdy zažívali docela dobrodružné okamžiky. Jednou z věcí, které museli řeholníci čelit, bylo i nebezpečí přepadení zloději a lapky.

Roku 1726 na klášter zaútočilo asi 100 po uhersku oblečených loupežníků a poranili přitom několik paulánů, na které při svém vpádu narazili. Po některých dokonce i stříleli. Násilím získali klíče od kostela a zákristie, kde se chtěli zmocnit vzácných

pokladů a peněz. Naštěstí se tehdejšímu vikáři podařilo uniknout a začal zvonit na poplach. To loupežníky vyděsilo, odhodili klíče a rozeběhli se přes lesy směrem k Brnu. Na útěku se ale ještě setkali s několika paulány, kteří se na dvou vozech vraceli do kláštera. Sebrali jim vše, co měli u sebe, ale jeden z řeholníků byl tak silný a statečný, že se mocně bránil, utíkající loupežníky pronásledoval a dva dokonce porazil na zem a zbil. Bohužel na pomoc přispěchali jejich kumpáni a udatného paulána přemohli, ztloukli a těžce zranili na hlavě. Klášter však a mariánská svatyně byly před loupeží zachráněny. A řeholníci dosvědčovali, že když ve své nouzi vroucně vzývali Matku Boží, tak jako vždy předtím i tentokrát přispěchala na pomoc.

Následující příběh pochází někdy ze začátku 19. století. Jistý kominický mistr z Brna, původem ze Švýcarska, jménem Brugini, měl za manželku ženu velmi zlostnou, která se s ním stále jen hádala, spílala mu a zlořečila. Vedle toho však se také ráda modlila a navštěvovala kostely. Manžel měl velké obavy, aby jeho choť jednou náhle ve zlosti nezemřela a nebyla tak ohrožena spása její duše. Proto se s ní jednou domluvil, že půjdou spolu na Vranov, a také manželku povzbudil, aby se tam řádně vyzpovídala a smířila se s Bohem. Na zpáteční cestě se jí pak zeptal, jestli by se teď po zpovědi nebála předstoupit před soudnou Boží stolicí. Na jeho otázku žena odpověděla kladně. Manžel s přesvědčením, že takto dopomůže své manželce ke spasení, jí na místě zastřelil. Jeho svědomí se však začalo ozývat krutými výčitkami, a tak se vydal na dalekou

pouť do Říma, aby se tam kál ze svého hrozného skutku a dosáhl tak pokoje. A bylo mu prý uloženo, aby na cestě od Vranova k Brnu vystavěl 14 božích muk. Tento příběh je jedním z možných vysvětlení, odkud se vzaly tyto drobné sakrální stavby postavené při cestě na Vranov.

A na závěr našeho povídání o poutním místě Vranov se v příštím čísle Rožně dozvíte něco o slavných vranovských poutích, na něž přicházivali někteří poutníci opravdu z velké dálky.

Jana Levíčková

Bula a Drbola

Bula a Drbola,
pamatuj si hochu,
Bula a Drbola,
narovnej se trochu.

Bula a Drbola,
tak už je to tady,
Bula a Drbola,
katolíků řady.

Bula a Drbola,
byli drsní hoši,
Bula a Drbola,
neskončili v koši.

Bula ani Drbola,
tehdy se nesehl,
Bula a Drbola,
zaslouženě teď bl.

Bula a Drbola,
blahoslavení,
Bula a Drbola,
Výstavištěm zní!

Bula a Drbola,
moc režimu hatí,
Bula a Drbola,
brzy budou svatí!

Lukáš Dlabáček

Já jsem s vámi po všechny dny...

Cítíme radost v duši? Důvěru ve svaté písmo, slavení eucharistie, prožíváme radost, že Pán je přítomen, živý a s námi? Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mne duchem oddanosti.

Papež František se ptal, položme si i my otázku: jsem nebo nejsem radostný křesťan? Šíříme radost, nebo jsme nudní, smutní lidé s pohřební tváří? Pamatuje, že bez radosti není svatosti!

Všichni máme starosti. V dnešní době spěchu, mamonu, nemocí a válek máme i strach. Ale tím spíš můžeme ukazovat světu důvěru v našeho Pána. Naši laskavost, obětavost a vděčnost za vše co máme v každé drobnosti, často v každodenních maličkostech, jež bereme jako samozřejmost. Vážít si každého okamžiku, ale především toho, že známe Pána. Můžeme ale mít i velkou radost, když se k němu modlíme, a ještě větší úlevu, když u něj klečíme v slzách a prosíme...

Proto při slavení mše svaté neopakujeme jen známá slova, ale vdechneťme jim život Božího slova a lásky. Radostí vyjadřujeme v našem životě, že věříme a nasloucháme Boží vůli beze strachu a s vděčností.

Děkuji ti, Pane.

Tereza Hušková

Z Mikulova do Mikulčic

Tato poutní trasa propojuje Svatojakubskou cestu a Evropské kulturní stezky sv. Cyrila a Metoděje. Oficiální délka trasy je 55 km. Vede po rovince, a tak je možné ji absolvovat i na kole

nebo s kočárkem (bližší informace na webu www.cirkevnuturistika.cz).

Na první část cesty jsme nevyrazili sami, ale přizvali jsme jednu sympatickou rodinu z Řečkovic. S nimi nám cesta z Mikulova do Břeclavi utekla jako nic.

Ráno bylo svěží, ale jak se sluníčko postupně posouvalo po obloze a občas prokouklo mezi mráčky, oteplilo se aspoň na „provozní teplotu“.

Z Mikulova jsme vyrazili okolo vinogradů, a než jsme se nadáli, vykračovali jsme si rybníkářskou oblastí. Pokud jste fanoušky ornitologie, vybavte se kvalitním dalekohledem a můžete se z pozorovatelem kochat celé hodiny. Po cestě jsou k vidění také zbytky opevnění, tzv. řopíky. V Sedleci je malá ZOO, ale měli jsme ještě spoustu kilometrů před sebou a deadline určený nečekaným tréninkem v Sokole, takže jsme ji nenavštívili. U Hlohovce jsme prošli okolo Hraničního zámečku, a potom si můžete vybrat: zleva vede jižní trasa po Via Czechia, zprava je možné projít okolo Tří Grácií. My se vydali doprava. Když jsme procházeli přes Hlohovec, zrovna odbýjelo poledne. Na chvíli jsme se usadili na místním hřišti, slupli pár sušenek a děti se vyřádily na houpačkách. Lednicko-valtickým areálem jsme potom pokračovali dál. Tam se šlape jako nic, cesty jsou rovné a široké a všude okolo je tolik zeleně, až oči přecházejí. Pojedly jsme poslední zásoby u kaple sv. Huberta a Jezdeckou cestou přes Charvátskou Novou Ves došli až do Břeclavi.

Do odjezdu vlaku ještě zbývala trocha času, část výpravy se proto vyrazila občerstvit do nedalekého Kebabu, my vyplenili Billu kousek od nádraží, zaparkovali v nedalekém parčíku a krmili jsme se, dokud nás zima nevyhnala. Ve vlaku bylo teploučko,

za pár minut jsme v Mikulově přeskočili do auta a frčeli zpátky do Brna.

Druhou část poutě jsme absolvovali sami. Zaparkovali jsme auto v Břeclavi a pokračovali podél trati „ve stopách tornáda“ do Hrušek. Po nedávném dešti bylo blátivo, ale sluníčko se nedalo zahanbit, a vytrvale na nás svítilo. Okolo cesty se červenaly šípky a my svižně vykračovali. V Hruškách jsme byli coby dup. Kochali jsme se krásně opravenými domky, na některých stavbách se dosud usilovně pracovalo a my mohli chvilku pozorovat, jak se staví krov.

Pokračovali jsme dál do Moravské Nové Vsi. Krajina se topila v odpoledním slunci, které ještě pořád trochu hřálo a sušilo kaluže kolem cest. Na chvíli jsme se zanořili do vinohradu a pak procházeli okolo udržovaných zahrad. Když jsme míjeli nádraží, zrovna přijížděl vlak od Hodonína. Koukli jsme na hodinky – máme necelou hodinu, abychom stihli ten příští. Přidali jsme do kroku. Opět jsme procházeli místy, kde se v červnu 2021 vyřádilo tornádo. Stopy byly v terénu stále ještě patrné. A co teprve v obcích. Některé domy zářily novotou, jiné pozemky byly zpustlé v místě zbořených stavení. Vrata s nápisy o evakuovaných.

Značky statiků, které během chvíle rozhodly o osudu domova. Při takové cestě si člověk hnedle srovná životní hodnoty.

V Mikulčicích nás vítaly krásně zdobené domy, sklípky i kapličky. Kochali jsme se krásami Podluží a pestrostí moravského ornamentu. Tradice, která ještě pořád žije (kdybyste se ho chtěli naučit, obraťte se na nadační fond Moravská krása v Poštorné u Břeclavi).

Nakonec zbýval jen poslední úsek – do Lužice na vlak. Laskavá paní nás dovedla až k automatu, abychom si mohli koupit lístek (lze jej pouze nahrát na platební kartu). A to už mašina přijížděla k nástupišti. Akorát jsme všechno stihli... Ve vlaku jsme si konečně sedli (po cestě to nešlo, všechno bylo mokré a bylo už docela chladno), hleděli jsme z oken a ukazovali na místa, kterými jsme před chvílí prošli. V Břeclavi jsme přesedli do auta, tiše koukali z okének a přemítali o všem, co jsme dnes na těch pár kilometrech prožili.

Veronika Hamerníková

Myšlenky, které nejsou tak docela naše

Děti mají ve zvyku se hádat a zlobit se: To byl můj nápad! Já jsem si to vymyslel první! Nekopíruj!

Taky si pamatuji, jak pro mě bylo důležité rozlišovat, na co jsem přišla já a na co sestra. Nebo co mi poradili rodiče. Myslím, že je to potřeba, nějak si ověřit, že taky někdo jsem, že taky něco dokážu.

Ale v průběhu života se tyhle pocity můžou docela zajímavě proměňovat. Já ten vývoj třeba hezky vidím na způsobu, jakým jsem vnímala společnou práci – konkrétně společné vymýšlení divadelních představení s mým tatínkem (pro kamarády na Silvestra, ale to není důležité).

Když mi bylo 10 let, nejradši bych si to všechno dělala po svém a úzkostlivě jsem si hlídala, jestli tam ty moje nápady opravdu jsou. Hlavní bylo, abych si do toho nenechala moc mluvit.

Když mi bylo 15 let, už mě docela bavilo otevřít rozepsaný soubor a číst si, co nového legračního tam přibýlo. Ale nejmíc

jsem měla radost, když se něco povedlo napsat mně a když mi to někdo pochválil. Samozřejmě jsem věděla do písmenka přesně, co jsem psala já a co táta.

Když mi bylo 20 let, posílali jsme si rozepsaný scénář mailem, protože jsem byla na škole v Praze. Tam už šlo jen o to dotáhnout projekt do zdárného konce, času bylo málo, takže jsem si rozhodně nenárokovala víc práce, než bylo nutné. Už jsem netrvala na tom, že něco musí být můj nápad a musím to nutně dělat zrovna já. Hlavně, aby se to stihlo. Ale taky už pro mě bylo důležité, že je to společná práce na společném díle a takové pojitko s domovem.

Celkem logický vývoj. A zatím nic překvapivého.

Ale pokračujme. Už jsme někde po třicítce: Když mi táta řekl, že ho napadlo téma dalšího divadla, odpověděla jsem, že už mám do toho pár textů vymyšlených... Tentokrát zcela jistě napřed existovala idea, která k nám postupně prosakovala v podobě myšlenek. A když jsme zase nestíhali, idea si našla cestu jinudy – zbytek textů nám prostě dopsala maminka (která to dřív vůbec nedělala, ale najednou to šlo). Tady už nějaké rozlišování na „můj nápad“ a „tvůj nápad“ úplně ztratilo smysl. Jeden třeba vymyslel název písničky a druhý ji pak celou napsal. Často se v textech objevovaly narážky na události, o kterých pisatel vůbec nevěděl a někdo jiný mu to vysvětlil až dodatečně... Měla jsem bohatě nad čím přemýšlet.

A od té doby se s podobnými jevy potkávám často. Musela jsem se vyrovnat s tím, že nic jako „můj nápad“

vlastně neexistuje. Aspoň ne takový, který by za něco stál. Vidím to tak, že Bůh má prostě nějaký záměr, pár lidem zkusí poslat myšlenku, přání, chuť to realizovat – a někdo se chytí a někdo ne. A když to nestíhají, není problém, může to dělat vlastně kdokoli, kdo je ochotný se k té myšlence duševně „připojit“, Bůh mu k tomu dá všechno, co potřebuje.

Mám velkou radost, když se setkám s člověkem, kterého Pán volá ke stejnému úkolu, jako mě. Protože ta společná práce je na tom nakonec nejlepší – to, jak si odlišnými pohledy můžeme navzájem nasvětlovat tu Boží skutečnost, kterou zatím celou nevidíme. A přitom je zřejmé, že ta myšlenka, která se chce zhmotnit, tu byla nezávisle na nás dřív, než jsme začali. A když to neodflákneme, máme na závěr možnost vidět hotové dílo v celé jeho kráse, mnohem barevnější a plastičtější, než bylo na začátku v myšlenkách kteréhokoli z nás! Každý tam nějakou tu barvu dodá.

Doufám, že to taky znáte. Píšu to proto, že bych vás chtěla povzbudit, abyste si své nápady nenechávali pro sebe, protože když o nich budete mluvit s ostatními, máte šanci objevit další lidi, které Pán volá k tomu stejnému úkolu. A už na to nebudete sami.

Anita Vansová

Štěpán Smolen: Drobky

O Bětuše se vypráví, že zatím neuměla moc mluvit, ale už uměla výborně klečat. Poklekala před presbyterem a skláněla hlavu, aby jí požehnal, takže se z bytosti malinké stávala bytost ještě menší, k níž se z výšin nedokázal sehnout bez tělocvič-

ného zlomu zad. Před kostelem pak přibíhala a říkala třeba:

„Pane faláži, víš ty, co je nového?“

Vrtěl hlavou a ona pokračovala: „Už lozeznám sýkolky: – modženku a koňadlu.“

A když se o třetí neděli adventní zaskvěl v růžové, přišla ho pochválit:

„Pane faláži, dneska jsi měl oplavdu pěkné tliško!“

Těsně před Vánoce jsem se náhodou dozvěděla, že vyšla nová kniha kněze a spisovatele Štěpána Smolena. Získala jsem tak konečně nápad na dárek, který vzbudí v mém obdarovaném choti nadšení a radost. A víte co? V sobotu odpoledne před 4. nedělí adventní byl Smolen v brněnských světských knihkupectvích vyprodaný. Naštěstí katolická Cesta vyšla vstříc katolíkům, až do té doby pohrouženým v usebrání nad příchodem Spasitele a shánějícím proto dárky na poslední chvíli, a měla také otevřeno. Tam byl dokonce Smolenů celý štos a já si tak uchovala pověst nápadité obdarovatelky.

Knížka je napsaná ve stylu pouštně-otcovských apofthegmat, čili krátkých příběhů či mouder ze života pouštních otců ze 3.–5. st. Pouští u otce Štěpána je ale oblast severních Čech, kde on sám kněžsky působí. V knize tak naleznete literární črty zažité a vyzozorované právě zde, úsměvné, komické, smutné i bolavé. A pokud naříkáte, že nemáte čas na čtení, zde jsou některé texty tak kratičké, že vám zaberou třeba jen 30 sekund. Může se vám ale stát, že rozjímat nad nimi budete i několik dní. Kdo by měl zájem nahlédnout do života periferních katolíků ze severních Čech,

může si knížku zapůjčit ve farní knihovně.

Sešli se presbyterové na vikariátní konferenci kněží a synodálně spolu rozmlouvali o právě probíhající celocírkevní synodě o synodalitě. Jedni sdíleli své naděje, druzí frflali, jen nejstarší ze všech, abba Jaroslav, mlčel.

„A co vy, otče,“ zeptali se ho nakonec, „co vy říkáte nové, demokratičtější církvi, kde je slyšet hlas každého, kdo má zájem mluvit?“

„Jsem rozhodně pro,“ odpověděl stařec, „jen at se křesťané usnášejí. Ale než začnou mluvit, měli by nejdřív slyšet. Jinak je člověk s člověkem schopen odhlasovat cokoli, třeba – jako kdysi velerada – umučení Páně.“

„Ale jak slyšet, otče?“

Odvětil: „Členové synodní skupinky by první rok neříkali nic, jen četli Písmo. Druhý rok by neříkali nic, jen tiše četli katechismus. Třetí, čtvrtý, pátý, šestý, sedmý rok by pořád neříkali nic, jen klečeli před Nejsvětější svátostí a v duchu opakovali: ‚Pane Ježíši Kriste, synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným.‘ Nakonec, až by uvěřili tomu, co říkají, by se sešli u stolu a začali rokovat o problémech církve.“

„Ale otče, namítali presbyterové, „co by říkali?“

Abba pravil: „Možná nic. Nechtěli by reformu katolictví, ale svého srdce.“

Jana Levíčková

Pořad bohoslužeb do Velikonoc

22.2.	Ne	1. neděle postní	07:15 08:30 10:00	na poděkování za 58 let manželství za Magdalenu a Marii Ostrou, rodinu Ostrých, Bílkovu, Hanáčkovu a Prchalovu za farní společenství
24.2.	Út		18:00	za živou a zemřelou rodinu Libusovu a Dvořákovu
25.2.	St		18:00	za živou a zemřelou rodinu Malůškovu a Hadravovu
26.2.	Čt		07:00	na poděkování za dar života
27.2.	Pá		18:00	za farní evangelizační buňky
28.2.	So		07:00	za zemřelé – zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
1. 3.	Ne	2. neděle postní	07:15 08:30 10:00	za farní společenství za zemřelého Josefa Helána na poděkování za dar života s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého
3. 3.	Út		18:00	BOHOSLUŽBA SLOVA
4. 3.	St		18:00	za uzdravení syna Marka
5. 3.	Čt		07:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
6. 3.	Pá		18:00	na poděkování za 50 let života s prosbou o dary Ducha Svatého
7. 3.	So		11:00	ke cti Ducha Svatého
8. 3.	Ne	3. neděle postní	07:15 08:30 10:00	za zemřelé rodiče Bartlovy a živou rodinu za farní společenství za Josefku a celou rodinu Konupčíkovu
10. 3.	Út		18:00	za zemřelou rodinu Pavlovou a Bažantovou

11. 3.	St		18:00	za zemřelou maminku a živou rodinu
12. 3.	Čt		07:00	za odvahu hájit život nenarozených dětí
13. 3.	Pá		18:00	za nemocné
14. 3.	So		07:00	na poděkování a za dary Ducha Svatého
15. 3.	Ne	4. neděle postní	07:15 08:30 10:00	za živou a zemřelou rodinu za farní společenství za manželku Jiřinu Gabrhelovou a celou rodinu
17. 3.	Út		18:00	za zemřelé a žijící členy rodiny Provazníkovy a Sovjákovy
18. 3.	St		18:00	na poděkování za 38 let manželství
19. 3.	Čt		07:00 18:00	za zemřelého Josefa a Miladu Kazdovy a živou a zemřelou rodinu za zemřelou Ludmilu Nedomovou a živou a zemřelou rodinu
20. 3.	Pá		07:00	za živou a zemřelou rodinu a za dary Ducha Svatého
22. 3.	Ne	5. neděle postní	07:15 08:30 10:00	za farní společenství na úmysly dárců za zemřelého Emila Staňka, dvoje rodiče, bratra a švagra
24. 3.	Út		18:00	na úmysly dárců
25. 3.	St		18:00	za zemřelého bratra P. Ladislava, rodiče a živou rodinu
26. 3.	Čt		07:00	za odpuštění hříchů a uzdravení vztahů
27. 3.	Pá		18:00	za farní evangelizační buňky
28. 3.	So		07:00	za zemřelé – zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
29. 3.	Ne	Květná neděle	07:15 08:30 10:00	za zemřelého syna Miroslava za farní společenství za zemřelého manžela, zemřelou dceru a na poděkování za dar společného života
30. 3.	Po		18:00	za zemřelé rodiče a živou a zemřelou rodinu Sisrovu a Helánovu
31. 3.	Út		18:00	za spásu duše tatínka
1. 4.	St		18:00	na poděkování a za Boží pomoc a ochranu
2. 4.	Čt	Zelený čtvrtek	18:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
4. 4.	So	Bílá sobota	20:00	na poděkování za dar křtu
5. 4.	Ne	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	07:15 08:30 10:00	na úmysl dárců na poděkování za 60 let života s prosbou o požehnání pro celou rodinu za farní společenství

Srdečně děkujeme za všechny příspěvky a přejeme vám požehnanou dobu postní!

Rožeň – zpravodaj římskokatolické farnosti při kostele sv. Vavřince v Brně-Řečkovících, č. 1/2026, ročník XXIX.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné. Vyšlo v nákladu 400 výtisků 22. 2. 2026. Tisk: MJ Servis.

Kontakt pro příspěvky: rozen@farnostreckovice.cz | Farní web: <https://farnostreckovice.cz>

Uzávěrka příštího čísla **20. 3. 2026.**